

Drakenvlucht

Salomon Corlyn

ZILVER
BRON

Proloog

De droom

Het was een fijne en behaaglijke plek geweest, kon ze zich achteraf nog herinneren. Klein, smal en donker toen ze er net was, maar toch ook warm, veilig en vochtig. Ze kon zich niet bedenken of er ooit een tijd was dat ze hier niet was geweest. Opgesloten in een ruimte die naarmate de tijd verstreek steeds kleiner werd.

Niet dat ze toen enig besef had gehad van tijd, ruimte of wat het eigenlijk inhield om te bestaan. Voor haar was de wereld begonnen in die kleine cocon en alles voor die tijd was een onbekend mysterie. Opeens was zij ontstaan, als een lichaampje dat langzaam groter werd. Ze begon ook steeds beter te beseffen dat ze daar zelf de controle over had.

Het was één lange, ononderbroken en heerlijke droom die gedurende een lange tijd niet werd verstoord. Tot het moment waarop haar zintuigen groeiden en ze zich bewust werd van het bestaan van geluid.

Eerst voelde het alsof ze ruw uit haar droom wakker werd geschud. Pas later besepte het wezentje dat deze juist een extra dimensie kreeg. Talloze geluiden klonken om haar heen, sommige luid en zwaar, andere juist zacht en lief. Ze kon er alleen geen één plaats. Er werd gebromd en gepiept, gebulderd en gefluisterd. Sommige geluiden waren schel, andere juist heel diep.

De luide geluiden maakten haar bang en de zachte

geluiden zenuwachtig. Wie wist wat er zich allemaal om haar heen bevond, terwijl zij sliep?

Er waren echter een aantal geluiden, van de vele honderden, die regelmatig terugkeerden. Stemmen, steeds dezelfde, die vlakbij waren en tegen haar praatten. Zonder dat het wezentje wist waarom, voelden de stemmen vertrouwd. Het waren de bewakers van haar lange en diepe droom en ze gaven haar een veilig gevoel.

Terwijl ze langzaam aan de geluiden gewend raakte, bleef haar lichaam groeien. Of werd de ruimte om haar heen steeds kleiner, dat kon ook.

Ze ontdekte steeds meer van zichzelf en merkte dat ze poten had die ze kon bewegen en een nek die ze kon draaien. Maar ze had ook nageltjes waarmee ze de grenzen van de donkere ruimte om zich heen kon verkennen.

Sinds kort was alles om haar heen anders. De duisternis verdween en schimmen verschenen tegen een oranje achtergrond. Als de schimmen er waren, volgden ook de geluiden die ze eerder had gehoord. Het wezentje wist niet of ze nog steeds droomde of juist wakker was, er was geen verschil tussen deze twee. Er was zoveel dat ze nog niet begreep en het maakte haar duizelig en verward.

De schimmen begonnen steeds vaker op te duiken en elke keer duurde het langer voordat ze stil werden en verdwenen.

Rust. De schimmen waren druk geweest, al een behoorlijke tijd, maar nu waren ze spontaan weer weg. Ondertussen werd de ruimte om haar heen zo klein dat ze zich bijna niet meer kon omdraaien. Toch kon ze de aandrang niet weerstaan om met haar nagels langs de vreemde, harde wand te strijken. Het intri-

geerde haar en ze vroeg zich af of ze kon uitbreken om meer ruimte te krijgen.

De schimmen bleven komen en gaan en het werd steeds drukker om haar heen.

Het viel haar op dat er een verband was tussen de komst van de schimmen en de vertrouwde stemmen van de bewakers van haar dromen. Ze probeerden haar vreemde dingen te vertellen, die ze eerst niet begreep. Ze spraken over uitbreken, vrijkomen en geboren worden. Bestond er dan toch een grotere wereld buiten de krappe grenzen van haar ruimte? En waren de geluiden en schimmen meer dan alleen onderdelen van haar eeuwige droom?

Ze zette zich af tegen de wand onder haar. Zou ze erdoorheen kunnen breken? Dit had ze al vaker geprobeerd, alleen was dat tot nu toe tevergeefs geweest.

Het wezen zette flink wat kracht, maar er gebeurde niets. Uitgeput kromp ze weer ineen.

Ze strekte zich nog eens uit en hield dit keer vol. Nu hoorde ze een helder, krakend geluid en in haar gezichtsveld verscheen een breuk in de wand. Pijnlijk, wit licht scheen erdoorheen en verblindde haar. Ze hield even in en toen haar ogen gewend waren, zag ze blauwe en groene kleuren, die fel afstaken tegen de zwarte binnenkant van haar cocon.

De schimmen werden drukker en de geluiden luidder, waarop ze besloot door te zetten. Met alle kracht die ze had, brak ze een stuk uit de wand en iets kouds stroomde haar veilige wereld binnen. Het had geen kleur of geur, maar veroorzaakte wel een rilling over haar hele lichaam. Toch gaf ze niet op. Ze woelde en woelde tot ze voelde dat er niet veel meer voor nodig was om uit te breken, en stopte toen twijfelend.

De schimmen waren beangstigend en plotseling

werd het doodstil rondom de cocon. Ergens had ze spijt, want nu zou er een einde komen aan de lange en fijne droom.

Toen klonken de vertrouwde stemmen in haar hoofd, die haar aanmoedigden.

'Je kunt het, kleintje! Zet hem op.'

Dit gaf haar moed en ze nam een diepe ademteug, drukte uit alle macht tegen de wand aan en stootte geheel onverwachts naar buiten.

Het felle licht verblindde haar nu nog meer, terwijl er honderden geluiden om haar heen te horen waren. Alles was wazig.

De schimmen waren teruggekeerd, twee blauwe en een groene, recht voor haar neus.

Terwijl haar ogen langzaam herstelden en wazige vlekken een vaste vorm aannamen, klonk er één zachte en heldere stem.

'Elliot,' zei de stem.

Als uit een soort oerinstinct begreep het wezentje dat zij daarmee bedoeld werd. De vriendelijke stem, wist het pasgeboren wezentje, dat was haar moeder. Ze was veilig.

Hoofdstuk 1

Een onverwachte vondst

In volle galop reed Arthirdan over het smalle bospad dat tussen de hoge bomen door kronkelde. Hij voelde iedere trilling, afkomstig van de hoeven die op de grond dreunden, door het paardenlichaam heen gaan. Kluiten aarde vlogen om zijn oren, maar dat kon Arthirdan niets schelen. Hij negeerde de zwerm vogels die luid kwetterend de lucht in schoot en keek achterom. Daar zag hij dat de Sneeuwelfin hem nog steeds achtervolgde.

‘Je krijgt me nooit te pakken!’ riep hij Eyowine toe. Arthirdan moest zijn stem flink verheffen om de paardenvoeten te overstemmen. Hij deed een poging zijn wapperende, lange haren uit zijn gezicht te vegen en greep vervolgens de teugels van zijn paard steviger vast. Hij keek nog een keer achterom en zag dat het zwarte paard hem aan het inhalen was.

‘Wacht jij maar af, gluiperd,’ kon Arthirdan met moeite verstaan. Gevolgd door iets wat leek op: ‘Als we bij de open vlakte zijn, dan grijp ik je!’

Dat zullen we nog weleens zien.

De vlakte werd zichtbaar tussen de bomen. Toen zijn paard echter eindelijk de rand van het bos bereikte, zat de vrouw hem al bijna op de hielen.

Op topsnelheid draafde het paard van Arthirdan door het heuvellandschap. Het bestond vooral uit gras en alleenstaande bomen. Het dier ging zo snel dat Arthirdan niet eens tijd had om te genieten van de zonnestralen die tussen de wolken door naar bene-

den vielen. Ze voelden verrassend warm aan op zijn gezicht voor de tijd van het jaar. Zo hoog in het noorden kon het, zelfs aan het begin van de Lente, extreem koud zijn.

Het hoefgetrappel van het paard achter hem klonk luider. Arthirdan keek opzij en zag dat het zwarte beest terrein had gewonnen.

‘Arthirdan!’ De Elfenvrouw grijnsde toen ze nek aan nek reden. ‘Kom hier, als je durft!’ Ze stak haar hand naar hem uit.

De man liet zijn paard uitzwenken zodat ze misgreep. ‘Helaas, Eyowine, ik geef me niet zo makkelijk gewonnen.’

Zijn hart begon echter sneller te kloppen toen Eyowines hand steeds dichterbij kwam. In paniek deed Arthirdan nog een tweede poging uit te zwenken, maar Eyowine was hem te slim af. Arthirdan voelde haar koude vingers om zijn pols heen sluiten. Meteen wist Arthirdan dat hij verloren had, hij kon geen kant meer op.

‘Ha! Ik heb je, Boself!’ riep Eyowine triomfantelijk, maar de ondertoon was vrolijk.

Met een hoop gespetter kwamen de paarden tot stilstand bij een rivieroever. Eyowine gaf een ruk aan zijn pols.

‘Genade!’ riep hij snel toen zijn benen langs de rug van het paard gleden. Arthirdan keek met een benauwd gevoel naar het water onder hem. Het was dan misschien niet koud, maar het was geen weer voor natte kleding. ‘Het spijt me,’ voegde Arthirdan eraan toe.

‘Mooi zo,’ antwoorde Eyowine en met een tevreden glimlach liet ze hem los. ‘Denk de volgende keer na voordat je grappig probeert te zijn.’

Arthirdan steeg af, aaide kort langs de bruine hals van zijn paard en ging vervolgens tegen een rots aan

zitten. Eyowine nam naast hem plaats, legde haar hoofd op zijn schouder en streelde zijn rechterarm.

‘Bovendien, om sneller te zijn dan een Sneeuwelf te paard, moet je toch echt beter je best doen,’ zei Eyowine op een plagende toon.

Hij kon een glimlach niet onderdrukken toen hij bedacht dat een toevallige voorbijganger zou denken dat ze een verliefd stelletje waren. Niets was minder waar. Hoewel ze elkaar al heel lang kenden, hielden ze van elkaar als vrienden. ‘Wacht maar tot we weer een vlucht maken op de Igaia’s. Dan zullen we eens zien wie de snelste is.’

Eyowine glimlachte spottend. ‘We weten allebei wier Igaia het snelste is.’

Arthirdan reageerde niet meteen. Bij het noemen van de Igaia’s moest hij denken aan zijn thuisland. Een gevoel van heimwee borrelde op toen hij hun reizen van de afgelopen Winter voor zich zag. ‘Het is jammer dat we de Oostelijke Windsteek weer achter ons moesten laten. De wouden van Bharanor waren echt prachtig om doorheen te reizen.’

‘Zodra de zon weer wat minder fel schijnt,’ zei Eyowine opgewekt, ‘kunnen we eventueel terug. Eerst gaan we een tijdje bij mijn verwanten wonen. Ik zal blij zijn als ik weer verse sneeuw onder mijn voeten kan voelen knisperen.’ Ze trok haar mantel dicht om zich heen. ‘Misschien kunnen we komende Herfst weer gaan reizen.’ Er verscheen een opgewonden blik op haar gezicht toen ze zei: ‘Misschien wel naar nieuwe plekken.’

‘Nieuwe plekken?’

Eyowine haalde haar schouders op. ‘Bijvoorbeeld de Zuidelijke Windstreek of juist ergens buiten Aquirion.’

Arthirdan moest een zucht onderdrukken. *Waarom begint ze weer over dit onderwerp?* ‘Buiten de grenzen

van Aquirion is het verboden terrein voor de Elfen, dat weet je.'

Eyowine gaf hem een stomp tegen zijn arm. 'Wat ben je toch saai als je zo braaf bent. Doe nou niet alsof jij niet nieuwsgierig bent naar wat er aan de andere kant van de oceaan ligt.'

Natuurlijk was Arthirdan benieuwd naar het onbekende, maar het verbreken van dit soort regels werd zwaar bestraft. Voordat hij echter antwoord kon geven, werd hij afgeleid door twee schaduwen tussen de wolken in de verte.

'Zag jij dat ook?' Hij wees in de richting van de boomtoppen, waar ze eerder nog hadden gereden. 'Het leek wel alsof er gigantische vogels vlogen.'

'Misschien waren het Igaia's?' opperde Eyowine.

Plotseling klonk er een luide kreet vanuit de verte. Een schelle jammerklacht vol pijn en verdriet, die door merg en been ging.

Hij keek de Sneeuwelf geschokt aan.

Opnieuw een kreet, zwaarder en langer dit keer. Deze was afkomstig van eenzelfde soort dier, gokte Arthirdan, maar dan een ander exemplaar.

'Dat klonk als dieren in nood!' riep Eyowine ongerust. 'Laten we gaan kijken.'

Terwijl ze die woorden uitsprak, doorkliefdde dikke vuurstralen de hemel. Ze schoten vanuit het bos omhoog, maar kwamen ook vanuit de wolken naar beneden.

'Dat kan niet goed zijn,' mompelde Arthirdan.

De Elfin zat als eerste op haar paard, gevolgd door Arthirdan, en ze galoppeerden terug naar het woud.

De kreten van minstens vijf verschillende dieren waren nu duidelijk te horen, variërend van kracht en toonhoogte. Maar juist op het moment dat de twee Elfen het woud binnenreden en omringd werden door bomen, stierven de kreten weg. Arthirdan stuurde zijn

paard in de richting van waar het geluid vandaan was gekomen, in de hoop dat ze de dieren konden helpen. Hij kreeg echter een naar gevoel in zijn maag door de dikke rookwolken die de hemel boven hen vulden.

‘Misschien worden de dieren wel opgejaagd door jagers,’ zei Eyowine.

‘Dat zou eigenlijk niet moeten kunnen,’ antwoordde hij meteen. ‘Het jachtseizoen begint nog lang niet.’

‘Helaas houden niet alle Elfen zich aan de jachtregels,’ verzuchtte Eyowine.

‘Ik haat plezierjacht,’ gromde Arthirdan. ‘Waar zou het vuur vandaan komen?’ vroeg hij toen de rookwolk in de lucht dikker werd. Ergens begon hij te twijfelen of het een goed idee was geweest om in de richting van de bron van de rook te rijden.

‘Geen idee. Het is niet extreem droog en het heeft vandaag ook niet geonweerd, dus een blikseminslag lijkt me sterk.’

Toen ze de rookwolk steeds verder naderden, hield Arthirdan zijn paard een beetje in. Het laatste wat hij wilde, was recht een vuurzee in rijden. Dat bleef hen ook bespaard, want het gejammer kwam nu van dichtbij. Het klonk als de geluiden die ze eerder hadden gehoord.

‘Daar,’ riep Eyowine toen het geluid nog een keer klonk. Ze wees naar een punt voor hen waar dicht struikgewas groeide. Dit werd geflankeerd door hoge heuvels, volledig bedekt met bomen, rotsen en nog meer struiken.

‘Ik denk dat we tussen de heuvels door moeten en niet eroverheen,’ suggereerde Eyowine.

‘Dan moeten we onze paarden hier laten,’ antwoordde Arthirdan en hij sprong van het rijdier af.

Terwijl ze de paarden vastbonden aan een boomtak, fluisterde Eyowine: ‘Ik hoor het weer, maar nu heel zachtjes!’

Arthirdan hield zich doodstil en hoorde inderdaad het piepende geluid van een gewond dier.

Behoedzaam wurmde Eyowine zich door het struikgewas. Arthirdan volgde haar op de voet. Ondertussen werd het gejammer steeds duidelijker. Met een zenuwachtig en gejaagd gevoel worstelde hij zich steeds gehaaster door de struiken heen, tot er abrupt een einde kwam aan de ruige natuur. Ze waren terechtgekomen in een soort dal dat aan alle kanten omringd was door hoge rotswanden.

Arthirdan had echter alleen aandacht voor het wezen dat trillend en jankend op de grond lag.

Behoedzaam sloop Arthirdan achter Eyowine aan. Dit was een wezen dat hij nog nooit eerder had gezien, waar dan ook in Aquirion.

De kop leek op het hoofd van een veulen, maar dan minder smal. Het had een stompe neus en met grote neusgaten. Arthirdan kon echter geen oren ontdekken op de kop die met lichtblauwe schubben was bedekt. Geïntrigeerd liet hij zijn blik langs het lichaam glijden. Het had ongeveer het formaat van een kleine wolf en had net als alle grote landdieren vier poten. Elke poot eindigde in een klauw met scherpe nagels, zoals bij roofvogels, maar had wel vijf tenen. Net als de rest van het vrij stevige lichaam, waren de poten bedekt met schubben die varieerden van licht- tot donkerblauw. Behalve een geschubde staart, die iets meer dan half zo lang was als de rest van het lichaam, had dit dier ook nog twee vleugels vlak onder de schouderbladen. Het dier hield zijn ogen gesloten en slaakte zo af en toe een piepende kreet.

‘Kijk,’ fluisterde Eyowine zachtjes. Ze wees met haar vinger. ‘Hij is gewond aan zijn vleugel.’

Arthirdan voelde zijn nekhaartjes overeind komen toen hij de linkervleugel zag. Er staken drie lange, zwartgeverfde pijlen uit. Zo te zien hadden ze de

vleugel precies in het midden doorboord en waren ze halverwege blijven steken. 'Ik weet precies van wie die pijlen afkomstig zijn.'

'We moeten hem helpen,' zei Eyowine gejaagd. Ze gebaarde met haar hoofd naar de bomen die op de heuvels boven hen stonden.

Arthirdan keek ook omhoog en zag dat er al kleine asdeeltjes in de boomtoppen terecht waren gekomen en zachtjes begonnen te roken. Hij voelde zijn lichaam eventjes verstijven. 'De brand is zich al aan het verspreiden. Als we hem niet snel weghalen, zijn we straks ingesloten door het vuur.'

Eyowine knikte en beide Elfen deden een paar stappen naar het gewonde dier toe.

Plotseling schoten de ogen van het wezen open. Het krijste en piepte van paniek en gooide zichzelf tegen een rotswand aan.

Pijn! Pijn! Paniek!

Dat was alles wat er door de gedachten van Elliot heen ging. Ze opende haar ogen en zag niets anders om zich heen dan stenen. Ze lag op de grond, ergens tussen de rotswanden in, maar ze had geen flauw idee hoe ze daar gekomen was. Of toch wel... Het was allemaal zo snel gegaan en het leek nu één groot waas. Het ene moment had ze nog in de lucht gevlogen en het andere moment lag ze op de grond. Haar linkervleugel deed zo'n pijn. Iets stak erdoorheen, maar ze wist niet wat het was. Het leken takjes, alleen waren ze heel dun en zaten er veren aan.

Elliot was weleens tegen bomen aan gevlogen of in de struiken neergestort, maar toch had nog nooit iets

haar huid doorboord.

Paniek bleef door haar hoofd heen razen en ze probeerde om hulp te roepen. Ze huilde van pijn. Dat was de enige manier om duidelijk te maken waar ze was. Anders zouden de anderen haar nooit vinden.

'Kaimira!' Ze probeerde in gedachten contact met haar te maken. *'Chimeran, Rhamira, waar zijn jullie?'*

Er was niemand die reageerde, niemand die haar scheen te ontvangen, hoe hard ze ook probeerde om contact met haar vrienden te maken.

'Dyrami!' riep ze uit wanhoop. Ze wilde niet door Dyrami gered worden. Dit was echter niet het moment om selectief te zijn. *'Kaimira,'* riep ze weer.

Geen reactie.

Elliot sloot haar ogen en probeerde terug te halen wat er gebeurd was. Ze hadden gevlogen met Chimeran en Rhamira, hoog in de lucht.

Nee, wacht, we vlogen boven de boomtoppen! Heb ik soms veren gekregen? Waarom heb ik daar gevlogen? Ze dacht aan de gevederde Luchtdraken, die volgens Dyrami niet bijster intelligent waren.

Kaimira en de anderen hadden nog gezegd: *'Blijf uit het zicht, dus vlieg boven de wolken.'*

Elliot kon het zich niet herinneren, of wilde ze het zich niet herinneren? Ze schudde met haar kop en concentreerde zich uit alle macht op de laatste momenten, voordat ze op de grond wakker was geworden.

De tweebenigen, dat was het!

Vlak voordat ze neergestort was, had ze tweebenigen op de grond gezien. Wezens die alleen op hun achterpoten liepen. Een soort apen, maar dan met minder haar, die hun voorpoten voor andere dingen gebruikten. Om dingen te pakken en te gooien. Ze hadden kromme voorwerpen vastgehad en daarmee die takjes de lucht in geschoten, dwars door haar vleugel heen.

Elliot piepte en opende haar kleine ogen om haar

omgeving opnieuw in zich op te nemen. Een nieuwe kreet ontsnapte uit haar bek, dit keer eentje van angst. Ze was niet langer alleen.

Het waren zij, de tweebenigen, die haar hadden neergeschoten. Ze staarden naar haar. Elliot probeerde achteruit weg te kruipen, maar stuitte op een rotswand.

Wat willen ze van mij?

Ze draaide haar kop naar haar verwondingen, zette haar bek om een van de stokjes heen en trok er zachtjes aan. Een nieuwe pijnscheut trok door haar vleugel heen en Elliot liet weer los. Ze wachtte even en probeerde het nog eens. Opnieuw mislukte het. Elliot begon harder te piepen. In paniek probeerde ze zelfs vuur te spuwen. Helaas kwam er, zoals altijd, geen vonkje uit haar keel.

Tegen Elliots verwachting in deden de twee wezens niets om haar meer pijn te doen. Ze haalden geen gevaarlijke voorwerpen tevoorschijn en bleven alleen maar naar haar staren. Hierdoor kalmeerde Elliot iets en begon haar nieuwsgierigheid het langzaam te winnen van haar angst. Ze observeerde hun vreemde lijven, die op elkaar leken, maar tegelijk totaal verschillend waren. Ze hadden beiden uitwendige oren en smalle kaken en torenden boven Elliot uit. Haar blik bleef vooral hangen bij hun ogen, bruin bij het mannelijke wezen en lichtblauw bij het vrouwelijke. Ze straalden rust en vrede uit, wat niet strookte met Elliots verwachtingen van slechte wezens. Ze had eerder gedacht aan diepzwarte ogen. Diepe poelen die niets anders dan kilheid en pure haat bevatten.

Onverwachts kwamen de tweebenigen dichterbij. Hier schrok Elliot zo van dat het leek alsof haar maag zich omdraaide en ze voelde dat haar poten en vleugels weer begonnen te trillen. Toch twijfelde ze of die angst terecht was. Misschien kon Elliot gewoon niet

helder nadenken, maar het leek haast alsof het tweetal haar wilde helpen.

‘Sst, niet schrikken,’ zei Eyowine zachtjes en ze hurkte op een paar meter afstand. ‘We willen je helpen. Dat gaat alleen als je ons vertrouwt.’

Arthirdan hurkte naast haar. ‘Wat zou dit voor wezen zijn? Het lijkt wel een gevleugelde krokodil.’

Typisch weer zo’n opmerking voor hem... Ze rolde met haar ogen. ‘Heb jij ooit een blauwe krokodil gezien?’

‘Ik bedoelde alleen maar de schubben,’ zei Arthirdan beledigd.

‘Ik weet het.’ Ze keek weer schichtig omhoog en zag dat de bomen rondom het dal vlam gevat hadden. Er kwamen zelfs brandende takjes naar beneden. ‘Ik denk dat we eerst hier weg moeten, voordat we verder speculeren. Het vuur wacht niet op ons.’

Ze deed een paar stappen in de richting van het blauwe wezen. Eyowine stak geruststellend haar armen uit. ‘Vertrouw je ons?’

Het trillende dier keek hen met grote, angstige ogen aan. Eventjes leek het erop dat het wezen twijfelde, maar toen besloot het dat het blijkbaar geen andere keus had. Voorzichtig kwam het overeind en strompelde naar hen toe.

‘Als jij het arme dier draagt, maak ik het pad vrij,’ zei Eyowine resoluut.

Arthirdan tilde het wezen voorzichtig op en zei verbaasd: ‘Het is nog lichter dan een Elfenkind!’

‘Dat is vreemd...’ Eyowine probeerde zich door het struikgewas heen te wurmen. Hierbij moest ze haar best doen niet te struikelen over boomwortels en geen

oog kwijt te raken door alle laaghangende takken. De geur van brandend hout werd sterker. Toen Eyowine omhoogkeek, zag ze rooksligten langzaam rond de boomtoppen dansen.

‘Houd je het nog vol?’ Eyowine draaide zich om en kon Arthirdan nergens meer zien.

‘Ik denk het wel,’ klonk de stem van Arthirdan tussen de bomen door. Een paar tellen later verscheen er een gezicht, dat vol rode striemen zat, boven de bosjes. ‘Als we weer terug zijn bij de paarden, dan kan hij bij een van ons voorop zitten.’

Eyowine knikte ter bevestiging. ‘En dan zo snel mogelijk naar de Sneeuwkoningin toe. Die weet vast wel wat dit voor wezen is en hoe we het kunnen helpen.’

‘Dat dacht ik niet!’ riep een kille stem ergens tussen de bomen vandaan.

Plotseling werd Eyowine afgesneden door twee Elfen die van verschillende kanten tussen het struikgewas vandaan kwamen. Van schrik ademde ze scherp in. Meteen voelde ze haar hart bonken. Er ging een schok door haar lichaam toen ze vastgegrepen werd bij haar armen. Eyowine werd hardhandig omgedraaid zodat ze kon zien dat drie andere Elfen Arthirdan hadden omsingeld. Ondertussen voelde ze de warme adem van een Elf in haar nek.

Eén blik op de belagers vertelde Eyowine dat dit geen vrienden waren. Hun zwarte haar, korte zwaarden en leren borstkurassen met een zilveren halve maan erop zeiden Eyowine genoeg.

Dit zijn onmiskenbaar Nachteljsoldaten, uit de Westelijke Windstreek.

Eyowine werd naar Arthirdan geduwd en hun belagers vormden een kring om hen heen.

‘Wij zoeken geen problemen,’ begon Arthirdan kalm.

‘Jullie zijn zwaar in overtreding,’ onderbrak een El-

fenvrouw hem bars. Haar ogen schoten van Arthirdan naar het wezen en weer terug.

Eyowine keek haar schattend aan. Ze kwam haar niet bekend voor. Haar ogen blonken fel, ze keek hun nogal hooghartig aan en stond met haar borst vooruitgestoken. Het was duidelijk dat ze belangrijker was dan de andere Elfen. Dat was te zien aan haar rode maliënkolder die blonk in de zon en het veel langere zwaard dat nog om haar middel hing. Ze had haar haren aan de rechterkant van haar hoofd opzij gestoken, zodat haar rechteroor duidelijk zichtbaar was, waar een zilveren oorbel in de vorm van een serpent omheen geklemd zat.

Toen het tweetal niet reageerde op haar beschuldiging, vervolgde de vrouw op strenge toon: 'Jullie bevinden je op verboden terrein. Dat geldt voor zowel Bos- als Sneeuwelfen.' Hierbij keek ze eerst Arthirdan aan en bij het laatste woord Eyowine. 'Bovendien stellen jullie mijn jachtbuit.' Ze wees met een beschuldigende vinger naar het blauwe dier.

'Wij stelen helemaal niets,' zei Eyowine fel. 'En de Noordelijke Windstreek is het gebied van de Sneeuwelfen.'

De Elfenvrouw lachte schamper. 'De Sneeuwelfen zijn het zuiden van de Noordelijke Windstreek kwijtgeraakt tijdens de laatste Elfenoorlog dertig jaar geleden. Alles ten zuiden van de Ijsbergen is van de Nachtelfen en dat betekent dat onze wil wet is. Aangezien jullie je niet op de neutrale route bevinden, zijn jullie in overtreding.'

'Wij interesseren ons niet in de 'Vahim Tara'.' Ze was niet van plan om zich zo snel te laten intimideren en de eeuwige oorlog kon haar gestolen worden. 'Wij kiezen noch de kant van de Water-, Bos- en Sneeuwelfen, noch die van de Nachtelfen. In plaats daarvan geloven wij dat alle Elfenvolkeren in vrede naast el-

kaar kunnen leven.'

'Zwijg, naïeve dwaas,' snauwde de Elfenvrouw haar toe. 'Het ontbreekt Elfen zoals jij, tuig uit de laagste klassen, aan respect en kennis. Eigenlijk zou je voor mij moeten buigen,' beet ze haar toe.

'Buigen?' zei Arthirdan scherp. 'Waarom zouden wij moeten buigen voor lieden die zich zo arrogant gedragen?'

'Ten eerste omdat wij van het superieure Elfenras zijn en op een dag over alle Elfen zullen heersen,' zei de Elfin trots. 'En ten tweede, omdat ik een prinses ben en jij op mijn grond staat.'

'Een prinses?' zei Arthirdan verward.

De vrouw lachte kort en keek met een smalend gezicht naar haar mede-Elfen. 'Ze weten het echt niet,' zei ze op een spottende toon en de andere Nachtelfen lachten met haar mee. Ze schudde met haar hoofd. 'Van een gewone Elfin zoals zij had ik niet beter verwacht.' Ze gebaarde met haar hoofd naar Eyowine. 'Maar van jou...'

'Wat is er zo grappig?' vroeg Arthirdan fel. 'Wat weten wij niet?'

'Ik,' zei de vrouw met een gezicht waar de zelfvol-daanheid vanaf droop, 'ben Eldura, prinses van de Nachtelfen en oudste dochter van de Keizerin van de Westelijke Windstreek.'

Eyowine deed haar uiterste best om haar gezicht in de plooi te houden. Hoewel ze haar nooit ontmoet had, had ook zij verhalen gehoord over prinses Eldura, een van de wreedste en bloeddorstigste Elfen die in Aquirion rondliep. Er werd gezegd dat ze trots, koppig en arrogant was en dat ze ervan genoot om anderen te kwellen.

Eyowine ving een aarzelende blik op van Arthirdan, die zich blijkbaar geen houding wist te geven.

We zitten zwaar in de problemen, maar toch laat ik niet

over mij heen lopen door arrogante edellieden. ‘Prinses of niet, ik ga niet voor jou buigen voordat je dat respect verdiend hebt.’

‘Goed, dan laten we de formaliteiten achterwege,’ gromde Eldura kortaf en ze keerde zich tot Arthirdan. ‘Ik weet precies wie jij bent, Boself! Arthirdan, zoon van prinses Mirana, dochter van de Sneeuwconingin Umila.’ Ze keek heel even minachtend naar Eyowine. ‘En wie jij bent, doet niet ter zake. Wel dat jullie op verboden gebied zijn, in het bezit van een dier dat ik heb neergeschoten.’

Eyowine kon zien dat Arthirdan met stomheid geslagen was. Eldura had echter weinig geduld.

‘Sta niet zo te treuzelen en geef me die Draak. Of moet ik hem uit je koude, dode vingers trekken?’

De andere Nachtelfen sloten het tweetal verder in met hun uitgestoken zwaarden.

‘Draak?’ zei Eyowine verrast. ‘Dat is onmogelijk...’ Ze keek Eldura vragend aan. ‘Je bedoelt de legendarische Draken uit de oude verhalen, de dienaren van de goden die geholpen hebben met het bouwen van de wereld?’

Eldura negeerde haar en deed alsof ze niet bestond, maar toch kon Eyowine duidelijk aan haar gezicht zien dat ze het woord Draak eigenlijk had willen vermijden.

‘De Draken die tegenwoordig nog leven, zijn slechts afstammelingen van de Draken van weleer. Minder magisch en minder groot dan hun voorouders, maar toch zeldzame en bijzondere dieren,’ zei Eldura tegen Arthirdan, alsof hij de opmerking had gemaakt. ‘Dus geef me dat beest of ik laat jullie ombrengen.’

‘Nee,’ antwoordde Eyowine koppig. ‘Als dit een Draak is, dan hoort hij niet thuis in Aquirion. Bovendien is het niet normaal om op onschuldige dieren te jagen. Dit dier is niet zwak of oud, dus je hebt het recht

niet om hem neer te schieten.'

Eldura deed dreigend een stap naar voren, sperde haar ogen open en verhief haar stem. 'Luister eens goed, brutaal kreng. Jouw leven is mij niets waard. Ik kan je hier laten neersteken en niemand die je lichaam ooit zal terugvinden. Denk dus om je woorden.' Die laatste zin sprak ze met opeengeklemden kaken uit. 'Dit woud en alle grond eromheen in een straal van vele mijlen is van de Nachtelfen, van mijn volk. Als ik daar wil jagen, dan doe ik dat, al leg ik honderd dieren om voor mijn plezier, en er is niets wat je daaraan kan doen.'

'Je hebt het recht niet!' Eyowine voelde zich steeds bozer worden. 'Als dit een Draak is, dan zijn de legenden en liederen waar. Dan is dit een nobel en bijzonder wezen, geen zwijn dat je kunt opjagen voor je plezier. Dit wezen heeft een ziel en gedachten, net zoals jij en ik.' Eyowine ging naast Arthirdan staan en voegde eraan toe: 'En een taal.' Ze keek Eldura uitdagend aan.

'Als dit zo'n nobel dier is,' zei de prinses spottend, 'wat is zijn naam dan?' Ondertussen hief ze haar zwaard op, ten teken dat haar geduld opdraakte.

Eyowine legde beschermend haar hand op de kop van het dier, dat angstig weggedoken zat onder de arm van Arthirdan. Meteen werd haar hand warm op de plek waar ze de Draak aanraakte. Een paar tellen begon de wereld om Eyowine heen te draaien en te kolken. Ogenblikkelijk voelde ze zich misselijk worden. Honderden beelden, die de Elf nog nooit eerder had gezien, flitsten voor haar geestesoog voorbij. Het klonk alsof duizend stemmen tegelijkertijd tegen haar probeerde te spreken, ze had alleen geen flauw idee waar ze het over hadden. Ze hoorde steeds eenzelfde klank tussen alle beelden en geluiden. 'Elliot,' fluisterde ze verdoemd.

'Wat zei je daar?' snauwde Eldura.

Ze besepte ineens wat het betekende. 'Elliot!' herhaalde Eyowine zelfverzekerd. Ze tilde haar hand van de kop van de Draak. 'Elliot,' zei ze nogmaals kordaat. 'Háár naam is Elliot.'

'Elliot!' riep Eldura lachend uit. 'Hoe kom je daarbij?'

'Dat heeft ze me net verteld,' zei Eyowine een beetje aarzelend.

'Genoeg,' gromde Eldura. Ze gebaarde naar de Nachtelf links van haar. 'Neem die Draak af, vermoord die Sneeuwelf en houd de Boself in leven.'

De man tilde zijn zwaard op om toe te slaan, toen een van de andere Nachtelfen een kreet slaakte.

'Vuur!' riep hij paniekerig en hij wees naar een punt achter Eldura.

'We hebben te lang stilgestaan,' siste Eyowine tegen Arthirdan. Ze realiseerde zich plotseling dat de rookwolken om hen heen steeds dikker waren geworden. 'Het vuur haalt ons in!' Ze draaide zich half om naar de dichtstbijzijnde soldaat, greep zijn zwaardhand vast en draaide zijn pols in een pijnlijke positie. Hij slaakte een pijnkreet en liet meteen zijn zwaard los.

Een doffe klap klonk, gevolgd door een schreeuw van Eldura. Eyowine keek snel om en zag dat er een brandende boom op de grond lag. Blijkbaar had Arthirdan hem kunnen ontwijken, maar had de prinses minder geluk gehad. Ze zat op één knie en hield haar linkerschouder vast.

'Rennen!' schreeuwde Arthirdan toen boven hen gekraak klonk en er takken op hen neervielen.

Eyowine zette een sprint in, achter Arthirdan aan. Ze werden tot haar verbazing niet tegengehouden door de Nachtelfen. Een blik achterom vertelde haar dat ze te druk waren met het overeind helpen van hun vloekende en krijgende prinses.

'Ik weet zeker dat er meer Draken zijn geweest,'

hijgde Arthirdan. 'Daar moet die spontante bosbrand door zijn gekomen.'

'Dat denk ik ook,' antwoordde Eyowine. 'Een kleine Draak als deze komt hier niet alleen.'

'Wat zou er met de andere Draken gebeurd zijn?' vroeg Arthirdan ongerust.

Eyowine schudde haar hoofd. 'We hebben nu geen tijd om dat uit te zoeken. We moeten hier weg, anders zijn we straks geroosterd.' Ze zei het met pijn in haar hart, omdat de andere Draken misschien ook gewond waren. Ze wist echter dat ze geen andere keuze hadden. Het gevaar van het vuur en de Nachtelven was te groot. Tot haar opluchting stonden de twee paarden nog netjes op hen te wachten. De dieren hinnikten luid en steigerden toen ze de twee Elfen zagen naderen.

'Ze hebben het vuur al geroken.' Eyowine plaatste haar hand op de hals van het dier om het tot rust te manen.

'Vind je het gek?' reageerde Arthirdan. 'Het halve woud staat in vuur en vlam.' Hij wachtte tot Eyowine op haar paard zat en plaatste de Draak op haar schoot.

'Rijden!' riep hij toen in de dikke rookwolken vier gedaantes verschenen die op grote snelheid op hen afrenden.

Eyowine gaf haar paard de sporen terwijl Arthirdan op zijn eigen paard sprong. Het laatste wat ze zag, toen ze achterom keek, was het vertrokken gezicht van prinses Eldura. Ze zei niets, maar wierp haar alleen een blik toe die een combinatie was van haat en pijn.

Binnen een paar tellen waren ze tussen de bomen verdwenen aan de andere kant van het open veld.

Toen ze het bos eenmaal achter zich hadden gelaten, zetten ze koers naar het noorden, waar de pieken van de Ijsbergen al te zien waren. Nu was het slechts een kwestie van zo snel mogelijk de grenzen van het rijk van de Sneeuwelfen bereiken. Eyowine wist na-

melijk niet op welke manier de Nachtelfen hier waren gekomen. *Misschien hebben ze ook paarden in de buurt, of Igaia's.*

Voorlopig waren de Nachtelfen echter niet meer in het zicht, dus ze lieten hun paarden langzamer lopen om hen niet uit te putten.

‘Wat goed dat je zo snel een naam hebt bedacht,’ zei Arthirdan met een lichte grijns. ‘En hoe wist je dat het een meisje is?’

‘Ik heb niets bedacht, dat heeft Elliot me zelf verteld.’ Eyowine deed expres een beetje geheimzinnig.

Arthirdan keek haar fronsend aan. ‘Hoe bedoel je, dat heeft ze je verteld? Ik heb haar niet horen praten...’

‘Niet op die manier,’ antwoordde Eyowine. ‘Ik raakte haar aan en het leek wel alsof ik een soort contact met haar geest had.’

‘Dat is vreemd. Ik had haar een hele tijd vast en ik heb niets gemerkt.’

‘Misschien vindt ze mij aardiger.’ Eyowine stak plagerig haar tong naar hem uit.

‘Ik denk dat het kwam omdat ik haar kop aanraakte,’ vervolgde ze. ‘Ik kreeg talloze beelden te zien die ik niet herkende. Het was één groot waas en ik kon er weinig zinnigs uit halen, behalve die naam: ‘Elliot’. Die werd talloze keren herhaald, dus ik ging ervan uit dat het haar naam was.’

Arthirdan knikte en keek nog een keer achterom, waarop Eyowine hetzelfde deed. Dikke rookwolken stegen op uit het bos. Het was in een vlammenzee veranderd. Het speet haar dat ze niets konden doen om het vuur te stoppen, want het was een bijzonder en oud woud geweest.

Elliot piepte zachtjes.

Arthirdan keek naar het beestje. ‘Zodra we de bergen hebben bereikt, moeten we iets doen aan haar vleugel.’

Eyowine knikte bevestigend. 'Als we de bergen maar veilig bereiken, dan komt alles goed,' zei ze tegen het Draakje. 'Wij gaan voor je zorgen en je weer beter maken, dat beloof ik.'

Eyowine had geen flauw idee of het Draakje haar kon verstaan of begreep wat ze bedoelde, maar na die woorden kroop Elliot nog dichter tegen haar aan, alsof ze haar volledig vertrouwde.

